

Ομιλία του Προέδρου της Ομοσπονδίας Οικοδόμων, Γιάννη Τασιούλα

Συνάδελφοι,

Η πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας Οικοδόμων και του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας να πραγματοποιήσει τη σημερινή εκδήλωση δεν έχει επετειακό χαρακτήρα και δε στοχεύει στην καταγραφή των ιστορικών γεγονότων της απεργίας του κλάδου στις 12 Απρίλη του 1967.

Πρώτα από όλα, αποτελεί ένα ελάχιστο φόρο τιμής σε όλους τους επώνυμους και ανώνυμους μαχητές του κλάδου, που με ανιδιοτέλεια έδωσαν σκληρές μάχες σε δύσκολες συνθήκες, υπέφεραν φυλακίσεις, εξορίες, διωγμούς για τη βελτίωση της ζωής των εργαζομένων του κλάδου, για να πάει η ζωή μπροστά.

Επιδιώκουμε, να εμβαθύνουμε στα γεγονότα που προηγήθηκαν της απεργίας, στις συνθήκες που οδήγησαν σε αυτή την αναμέτρηση, να φωτίσουμε τη σύγκρουση που υπήρχε με τον κυβερνητικό – εργοδοτικό συνδικαλισμό, αλλά και την ιδεολογική, πολιτική διαπάλη στο εσωτερικό της Συντονιστικής Επιτροπής.

Να αναδείξουμε τι σήμαινε για το κίνημα των οικοδόμων, αλλά και γενικότερα, η άποψη που τελικά επικράτησε για την πραγματοποίηση της απεργίας απέναντι στην άποψη που διατυπωνόταν ότι στους αγώνες δεν πρέπει να μπλέκονται πολιτικά ζητήματα, ότι η πολιτικοποίηση της πάλης αφαιρεί δύναμη και αποτελεσματικότητα από τους αγώνες για τη βελτίωση του μεροκάματου, της ασφάλισης και των άλλων προβλημάτων που απασχολούσαν τον κλάδο.

Να αναδείξουμε, πως βοήθησε η πραγματοποίηση της απεργίας στην αντιμετώπιση των εξελίξεων πριν και μετά την επιβολή της χούντας.

Η μελέτη αυτών των ζητημάτων είναι ιδιαίτερα χρήσιμη στις σημερινές συνθήκες που ο ρεφορμισμός, ο κυβερνητικός – εργοδοτικός συνδικαλισμός, νέος και παλιός, συνεχίζει να είναι γάγγραινα για το εργατικό κίνημα.

Σήμερα, που το σύνολο της εργατικής τάξης και ο κλάδος των Κατασκευών έχουν να αντιμετωπίσουν τη γενικευμένη επίθεση του κεφαλαίου και των δυνάμεων του σε όλες τις πλευρές της ζωής τους και το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση, η μελέτη της ιστορικής πείρας κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις μπορεί να αποτελέσει πηγή έμπνευσης και προβληματισμού για τις δυνάμεις μας.

Σίγουρα, η απεργία που εξετάζουμε δεν ήρθε από το πουθενά, δεν προέκυψε από παρθενογένεση. Το κίνημα του κλάδου των Κατασκευών έχει μια μεγάλη και σημαντική πορεία και συμβολή γενικότερα στο εργατικό κίνημα.

Σήμερα, δεν θα εξετάσουμε όλη αυτή την πορεία. Άλλωστε είναι καταγραμμένη στο βιβλίο της ιστορίας της Ομοσπονδίας και πολλές φορές έχουμε κουβεντιάσει σε εκδηλώσεις και άλλες δραστηριότητες.

Συνάδελφοι,

Η δεκαετία του '50 ήταν περίοδος ανασύνταξης του κινήματος, αλλά και μεγάλων συγκρούσεων με τον κυβερνητικό – εργοδοτικό συνδικαλισμό.

Παράλληλα, οι συνεπείς δυνάμεις στο εργατικό κίνημα επηρεάζονταν από τις γενικότερες παγκόσμιες εξελίξεις στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα.

Στις φυλακές και τις εξορίες ήταν ακόμα εκατοντάδες αξιόλογα και έμπειρα στελέχη.

Οι αυταπάτες, ο συντεχνιασμός, οι κοινοβουλευτικές λογικές, η απροσδιόριστη λογική της συμφιλίωσης, έμπαιναν εμπόδιο στη χάραξη ταξικής γραμμής στο εργατικό κίνημα.

Η απόφαση διάλυσης των Κομματικών οργανώσεων του ΚΚΕ, το '58, στην ουσία, δυσκόλεψε αυτή την προσπάθεια και άφησε ελεύθερο χώρο στην παρέμβαση του ρεφορμισμού – οπορτουνισμού, στην καλλιέργεια αυταπατών

της ενότητας με θολό περιεχόμενο, δηλ. της ενότητας γενικά και αόριστα της αριστεράς των αριστερών δυνάμεων , τη δημιουργία της ΕΔΑ . Όλα αυτά εκφραζόταν ως επίδραση και μέσα στο ταξικό κίνημα.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες αναπτύχθηκε το κίνημα του κλάδου τη δεκαετία του '50 μέχρι και τον Απρίλη του 1967, δηλαδή την επιβολή της χούντας.

Η δεκαετία, λοιπόν, του '50 ήταν περίοδος ανασύνταξης του κινήματος, δημιουργίας σωματείων, Ομοσπονδίας, ανάπτυξης αγώνων.

Τα στελέχη του κλάδου που είχαν βγει από τις φυλακές και τις εξορίες, με όσους ήταν έξω, δούλεψαν με αυταπάρηση και κάτω από σκληρές συνθήκες για την επίτευξη αυτού του στόχου.

Η αντίδραση δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Αξιοποίησε τους μηχανισμούς της, το συνδικαλιστικό της ασφάλειας, την εξαγορά συνειδήσεων, τη τρομοκρατία, τις φυλακές και εξορίες, για να ανακόψει την οργάνωση των οικοδόμων, να βάλει εμπόδια στην πάλη για την επίλυση ζωτικών προβλημάτων του κλάδου, αλλά κυρίως για να βάλει εμπόδια στην πολιτική, ιδεολογική διαπάλη, που αντικειμενικά ήταν οξυμένη, δεδομένου ότι δεν είχε περάσει ούτε μια δεκαετία από την ένοπλη αναμέτρηση, την ανώτατη μορφή πάλης της εργατικής τάξης με το αστικό κράτος.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, δημιουργήθηκαν σωματεία και Ομοσπονδία με γραμμή σύγκρουσης με τον κυβερνητικό – εργοδοτικό συνδικαλισμό.

Δυστυχώς όμως, οι ρεφορμιστικές αυταπάτες για το ρόλο των δυνάμεων του κεφαλαίου, που δρούσαν μέσα στο εργατικό κίνημα, οδήγησαν σε υποχώρηση και συνένωση της ταξικής Ομοσπονδίας με την Ομοσπονδία του χουντοβασιλικού Λυκιαρδόπουλου, με αποτέλεσμα να βρεθεί το οικοδομικό κίνημα χωρίς συγκροτημένη δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση σε ταξική κατεύθυνση.

Έτσι επιβλήθηκε η ανάγκη δημιουργίας της Συντονιστικής Επιτροπής των Οικοδόμων, που παρά τα παραπατήματα και τις παλινωδίες, έπαιξε σοβαρό ρόλο στην οργάνωση και καθοδήγηση του κλάδου σε αυτή την περίοδο, για

την απόσπαση μιας σειράς δικαιωμάτων και καταχτήσεων, για τη βελτίωση της ζωής των εργαζομένων του κλάδου.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ 1960 - 1967

Συνάδελφοι,

Έχουν γραφτεί και έχουν ειπωθεί πολλά περισσότερα για αυτή την περίοδο, ιδιαίτερα για τη μεγάλη απεργία του κλάδου, το Δεκέμβρη του '60, που έσπασε το τσαμπουκά της αστυνομίας.

Χωρίς να υποτιμάμε τους αγώνες που έγιναν, την αυταπάρνηση των στελεχών του κλάδου, που δρούσαν μέσα από τη Συντονιστική Επιτροπή, τη δράση και συμμετοχή των απλών εργατών συναδέλφων, χωρίς να παραβλέπουμε ότι αποσπάστηκαν καταχτήσεις, που πραγματικά βελτίωναν τη ζωή του οικοδόμου, έκαναν πιο ανθρώπινη τη δική του ζωή και της οικογένειάς του, θα επιδιώξουμε να θίξουμε ορισμένα ζητήματα.

Ποιοι είναι οι λόγοι, οι αιτίες, που οι ρεφορμιστές μέχρι σήμερα λιβανίζουν την επταετία '60-'67, την 7ετία που οι οικοδόμοι είχαν καταχτήσεις;

Γιατί αποποιούνται την συνολική ιστορική πορεία του κλάδου;

Γιατί λιβανίζουν την ΕΔΑ και ανακαλύπτουν κομμουνιστικό δάκτυλο στο οικοδομικό κίνημα ;

Είναι ζητήματα που πρέπει να μας απασχολήσουν, γιατί ανεξάρτητα αν έχουμε ρεφορμιστικές δυνάμεις ή όχι στις διοικήσεις των συνδικάτων μας ή της Ομοσπονδίας, ο ρεφορμισμός – οπορτουνισμός έχει κοινωνική βάση και πρέπει σταθερά να ενισχύεται η γραμμή αντιπαράθεσης και σύγκρουσης μαζί του, γιατί διαφορετικά θα επιδρά και θα βάζει εμπόδια στην ανάπτυξη των αγώνων και των στόχων που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι.

Το λιβάνισμα, λοιπόν, στην 7ετία '60-'67 παραπέμπει στο μεγάλο ζήτημα της **ενότητας και του περιεχομένου της και με βιάση αυτό αναπτύσσεται η διαπάλη.**

Η ενότητα στο πρόβλημα συσπείρωσε τον κλάδο. Δεν αρνούμαστε τις κατακτήσεις της περιόδου αυτής, όμως, πρέπει ταυτόχρονα να πούμε πως μόνο με αυτές δεν αλλάζει η ζωή της εργατικής τάξης.

Ότι οι κατακτήσεις της εργατικής τάξης στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος έχουν προσωρινό χαρακτήρα. Το κεφάλαιο δεν παραιτείται. Αναδιπλώνεται και επιτίθενται ξανά με μεγαλύτερη επιθετικότητα .

Δεν αρνούμαστε την ενότητα, αλλά αυτή πρέπει να έχει ουσιαστικό περιεχόμενο, να βοηθάει την πάλη της εργατικής τάξης για να απαλλαγεί από τα δεσμά του κεφαλαίου.

Στην ουσία, η ενότητα στο πρόβλημα οδηγεί στην άρνηση του αγώνα, εμποδίζει την ενότητα της εργατικής τάξης για να απαλλαγεί από την εξουσία των μονοπωλίων.

Συνάδελφοι,

Όλοι αυτοί αποποιούνται την ιστορική πορεία του κλάδου γιατί θέλουν συνδικαλισμό καθωσπρεπισμού, συνδικαλισμό με εργασιακή ειρήνη, συνεργασία των τάξεων, γιατί βγάζουν σπυράκια όταν ακούνε, για παράδειγμα, για τον ΔΣΕ , την κορυφαία στιγμή της ταξικής σύγκρουσης, με στόχο την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου.

Λιβάνιζαν και λιβανίζουν την ΕΔΑ γιατί πίστευαν οι ανεγκέφαλοι ότι η απόφαση του '58 για διάλυση των οργανώσεων του ΚΚΕ θα ήταν για πάντα. Όμως τα πράγματα δεν τους ήρθαν όπως τα περίμεναν. Άλλαξαν. Όταν κατάλαβαν ότι δρα παράνομη οργάνωση του ΚΚΕ έβγαλαν χολή, έφθασαν μέχρι την προβοκάτσια να διαδίδουν ότι μαζεύει παράνομα όπλα ,*όπως αναφέρει στο βιβλίο του «Οικοδόμοι» ο Ηλίας Στάβερης .*

Όλοι αυτοί, λοιπόν, που εκθειάζαν αυτή την ενότητα και είχαν σύνθημα *«εμείς το κομματικό μας σακάκι το αφήνουμε έξω από το σωματείο»* άνοιγαν

διάπλατα τις πόρτες στο ρεφορμισμό, έμπαιναν εμπόδιο στην πολιτικοποίηση, στο ριζοσπαστισμό των εργατών του κλάδου και γενικότερα.

Δεν υποτιμάμε, λοιπόν, συνάδελφοι τους αγώνες και τις κατακτήσεις της περιόδου αυτής. Άλλωστε, ορισμένες από αυτές και σήμερα παλεύουμε για να τις κρατήσουμε και να τις διευρύνουμε.

Αυτό που θέλουμε να σημειώσουμε είναι ότι **αγώνας, που δε σημαδεύει το σύστημα, που δε ζυμώνει τη γραμμή της ανατροπής, που δεν αναδεικνύει την αντίφαση πλούτου και φτώχειας και πως αυτή η αντίφαση θα λυθεί, είναι αγώνας χωρίς προοπτική, δίχως διέξοδο, είναι αγώνας που έχει κοντά ποδάρια.**

Βεβαίως, εκείνη την περίοδο, λόγω του διεθνή συσχετισμού στο εργατικό κομμουνιστικό κίνημα και της πίεσης που ασκούσε η δυναμική του οικοδομικού κινήματος, οι αγώνες που έγιναν και συσπείρωσαν τον κλάδο πάνω σε οξυμένα προβλήματα έφεραν κατακτήσεις, αλλά σήμερα, είναι ηλίου φαινότορο, ότι ο καπιταλισμός ότι είχε να δώσει το έδωσε. Σήμερα, δίνει φτώχεια, δυστυχία, πείνα και εξαθλίωση.

Επομένως, η ανασύνταξη και πολιτικοποίηση του κινήματος είναι οξυγόνο για να τροφοδοτηθούν οι αναγκαίες βαθιές και ουσιαστικές αλλαγές σε επίπεδο πολιτικής και οικονομίας.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 1967

Συνάδελφοι,

Την απεργία του Απρίλη, την απόφαση, τις δυσκολίες και τη σύγκρουση στο εσωτερικό της Συντονιστικής Επιτροπής, πρέπει να την εξετάσουμε με βάση τα γεγονότα και τις εξελίξεις που περιγράψαμε παραπάνω και όχι σαν ένα γεγονός που προέκυψε ξαφνικά, από το πουθενά.

Το πρώτο ζήτημα που πρέπει να εξετάσουμε είναι:

Γιατί συνολικά το κίνημα δυσκολευόταν, δεν ήταν σε θέση να απαντήσει στη διαφαινόμενη εκτροπή;

Γιατί, ενώ, υπήρχε πολιτική κρίση, οι κυβερνήσεις και οι πρωθυπουργοί άλλαζαν σαν τα πουκάμισα, που ενώ την ίδια ώρα μια σειρά γεγονότα διαδραματίζονταν στο βασιλικό στρατόπεδο, το εργατικό κίνημα ασχολούνταν στην ουσία με «τα του οίκου του» και δεν μπορούσε να ορθώσει και να συσπειρώσει σε μια πολιτική πρόταση ουσιαστικής διεξόδου;

Είναι φανερό, ότι η ρεφορμιστική γραμμή στο εργατικό κίνημα στην ουσία είχε απονευρώσει το ταξικό πολιτικό περιεχόμενο των αγώνων. Περιορίζε την πάλη στα κλαδικά προβλήματα. Επικέντρωνε την αντιπαράθεση στην εκάστοτε κυβέρνηση – πρωθυπουργό, με αποτέλεσμα να σπέρνει αυταπάτες, κοινοβουλευτικές αντιλήψεις, να εκθειάζει την αστική δημοκρατία.

Τα αιτήματα που προέβαλε η Συντονιστική Επιτροπή, το οικοδομικό κίνημα, όπως:

- Διάλυση της κυβερνητικής επιτροπής για την αντιμετώπιση των απεργιών,
- Κατάργηση της αστυνομοκρατίας στο συνδικαλιστικό χώρο,
- Κατάργηση του Μεταξικού νόμου «περί πολιτικής επιστράτευσης απεργών»,
- Κατάργηση εκτάκτων μέτρων, αποφυλάκιση όλων των συνδικαλιστικών στελεχών,
- Κατάργηση του ν.509, που απαγόρευε τη δράση συγκεκριμένων πολιτικών κομμάτων, όπως το ΚΚΕ,

ασφαλώς είναι σωστά και για την περίοδο εκείνη φαίνονταν ριζοσπαστικά για την πάλη του οικοδομικού κινήματος.

Αν όμως το αίτημα μετατρέπεται σε σύνθημα και δε ζυμώνεται με το ανάλογο πολιτικό, ιδεολογικό περιεχόμενο, τότε δεν ανεβάζει τη σκέψη, τη συνείδηση

του εργαζόμενου, δεν αποκαλύπτει τις βαθύτερες επιδιώξεις των δυνάμεων του κεφαλαίου, δεν οπλίζει τους εργάτες με πείσμα, με ταξικό μίσος, τους οδηγεί σε αυταπάτες της αστικής κοινοβουλευτικής διαχείρισης.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, γεννήθηκε η ανάγκη το οικοδομικό κίνημα να πάρει πρωτοβουλία και να απαντήσει στη διαφαινόμενη πολιτική εκτροπή, δηλαδή την επιβολή δικτατορίας.

Ήδη, στην απεργία του κλάδου, το Μάρτη του '67, μαζί με τα αιτήματα για τα προβλήματα του κλάδου έμπαινε το ζήτημα της ετοιμότητας των οικοδόμων, να βγουν στο δρόμο σε περίπτωση που επιχειρηθεί επιβολή δικτατορίας και αποφασίστηκαν τα παραπάνω αιτήματα.

Την ίδια στιγμή όμως, τα αιτήματα δημιουργούσαν αυταπάτες, υποτιμούσαν το σύστημα, και ως συνέπεια απαιτούσαν να αντικατασταθεί η κυβέρνηση Παρασκευόπουλου, δηλαδή ΕΡΕ, από κυβέρνηση υπηρεσιακή, κοινής εμπιστοσύνης, που θα διασφάλιζε και τα ζητήματα που έβαζε ο κλάδος.

Αλήθεια, αν αυτό δεν είναι αυταπάτη, ρεφορμισμός, στραγγαλισμός του εργατικού κινήματος, τότε τι είναι;

Τα πράγματα ξεκαθάρizan με γρήγορους ρυθμούς, γίνονταν φανερό που οδηγούσαν την πολιτική ζωή οι δυνάμεις του κεφαλαίου και της οπισθοδρόμησης. Από τη μία, είχαν προκηρύξει εκλογές στις 28 Μάη, από την άλλη, οργιάζε η τρομοκρατία, η βιομηχανία καταδικαστικών αποφάσεων ενάντια σε συνεπείς συνδικαλιστές εργάτες, νέους, φοιτητές, οι παρακρατικοί μηχανισμοί είχαν πιάσει δουλειά, ο Άρειος Πάγος έβγαλε απόφαση απαγόρευσης των απεργιών.

Στις 3 Απρίλη εκδηλώνεται το βασιλικό πραξικόπημα, που κάνει ακόμα πιο εκρηκτική την κατάσταση.

Κάτω από αυτή την κατάσταση, γίνεται φανερό ότι οι εργάτες έχουν δυο επιλογές, τις αλυσίδες ή τον αγώνα.

Αυτό βάρυνε στη Συντονιστική Επιτροπή και μπήκε το ζήτημα της πολιτικής απεργίας, με κεντρικό πολιτικό αίτημα, να φύγει η κυβέρνηση

Κανελλόπουλου, να σχηματιστεί κυβέρνηση δημοκρατικής συνεργασίας, που θα διασφάλιζε τη δημοκρατία και την ομαλή πορεία της χώρας προς ελεύθερες εκλογές.

Με αυτό το αίτημα και σύνθημα «**Όχι στη νέα εκτροπή – Όχι στη δικτατορία**» αποφασίστηκε η κινητοποίηση του λαού, η απεργία των οικοδόμων στις 12 Απρίλη, δηλαδή εννέα μέρες πριν την επιβολή της δικτατορίας από τους αμερικάνους και τα όργανά τους στην Ελλάδα.

Σε αυτή τη συζήτηση για την απόφαση οξύνθηκε η ιδεολογική, πολιτική διαπάλη μεταξύ της ρεφορμιστικής γραμμής που εκφράζονταν στα θεσμικά όργανα της ΕΔΑ και της γραμμής που εξέφραζε η παράνομη οργάνωση του ΚΚΕ στους οικοδόμους. Δηλαδή, διαπάλη μεταξύ των συμβιβαστικών τάσεων και της μαρξιστικής – λενινιστικής γραμμής. Διαπάλη που κορυφώθηκε ένα χρόνο αργότερα, το 1968, στη 12η Ολομέλεια του ΚΚΕ.

Συνάδελφοι

Ίσως η αναφορά μας στο ΚΚΕ, την ΕΔΑ ή σε άλλα κόμματα να προκαλεί ερωτηματικά. Όμως όταν κανείς αναφέρεται σε ιστορικά γεγονότα ή θα τα γράψει όπως είναι ή θα τα γράψει μισά και χωρίς να βγαίνει συμπέρασμα. Εμείς επιλέγουμε να καταγράψουμε τα γεγονότα όπως ήταν και να εξάγουμε χρήσιμα συμπεράσματα που θα βοηθούν τον προβληματισμό και τη δουλειά μας.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες η αντιπαράθεση οξύνθηκε και αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι στη σύσκεψη των οργάνων της ΕΔΑ για την κήρυξη της απεργίας δε συμμετείχαν ο Εργατικός Τομέας και ο Τομέας Οικοδόμων της ΕΔΑ. Την απουσία, μετέπειτα, τη δικαιολογούν με το επιχείρημα ότι τυχόν διαφωνίες ή σοβαρές αντιρρήσεις που είχαν σε τέτοιες κρίσιμες ώρες υπήρχε κίνδυνος να εκληφθούν ως φόβος και δειλία.

Η ουσία όμως της απουσίας είναι άλλη και αυτό επιβεβαιώθηκε στην πορεία με μαρτυρίες των ίδιων των στελεχών της ΕΔΑ, που διαφωνούσαν με την πραγματοποίηση της απεργίας.

Το βασικό αίτημα της απεργίας είχε βαθιά πολιτικά, ιδεολογικά χαρακτηριστικά. Έβγαινε από τη λογική της συντεχνίας και των ορίων του κλάδου, ανέτρεπε την υπάρχουσα λογική, που ήθελε τα σωματεία να ασχολούνται με τα δικά τους προβλήματα, μακριά από την πολιτική.

Τα αιτήματα είχαν ταξικό χαρακτήρα. Έκαναν ορατή τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις δύο γραμμές στο εργατικό κίνημα. Το αίτημα νομιμοποίησης του ΚΚΕ το αντιπάλευαν γιατί έλεγαν πως δε χρειάζεται Κομμουνιστικό Κόμμα, αλλά εκείνο που χρειάζεται ήταν η μετεξέλιξη της ΕΔΑ, σε σοσιαλιστικό κόμμα. Τους ήταν ενοχλητικό το αίτημα νομιμοποίησης του ΚΚΕ γιατί στην ουσία **παρέπεμπε** σε αναγνώριση του ΚΚΕ ως πολιτικού, ιδεολογικού καθοδηγητή της εργατικής τάξης.

Αυτά είναι τα ζητήματα που προκάλεσαν τη σύγκρουση στο εσωτερικό της Συντονιστικής Επιτροπής και όχι η εκτίμηση που είχε υιοθετηθεί υποκριτικά, ότι υπάρχει κίνδυνος να κτυπηθεί η απεργία. Άλλωστε, δεν έγινε καμία απεργία που να μη κτυπηθεί λίγο ή πολύ.

Η απεργία χτυπήθηκε άγρια από τους κατασταλτικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς.

Να πως τοποθετείται μετέπειτα ο Δ.Πατρέλης, Πρόεδρος των Κτιστών:

«.....Εμείς λοιπόν, αντί να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε, μπροστά στον φανερά επερχόμενο κίνδυνο καλούμε στις 12 Απρίλη του 1967 στην τελευταία μας απεργία: οι γνώμες γι' αυτή την απεργία ήταν διχασμένες. Θυμάμαι στο Δ.Σ.Κ. την παραμονή της απεργίας πρόσωπα και γνώμες. Δεν θέλω να δικαιώσω κανέναν. Η απόφαση αυτή τη φορά ήταν τελεσίδικη να γίνει απεργία. Ήταν όμως σωστή αυτή η απόφαση; Είχαμε κι άλλες δουλειές να κάνουμε. Είχαμε προεκλογικό αγώνα, αλλά η απεργία μπήκε σε πρώτο πλάνο. Έπρεπε να δείξουμε τη δύναμή μας, λες και δεν μας ήξεραν ποιοί είμαστε. Αυτό το λάθος περίμεναν οι μαύρες δυνάμεις της Αθήνας. Να μας βγάλουν προκαταβολικά από τη μέση. Είμαστε η δύναμη που έπρεπε να τσακιστεί, να αχρηστευτεί. Έτσι τα σχέδιά τους θα περνούσαν πιο εύκολα. Το οργανωμένο υπολογίσιμο κομμάτι της εργατικής τάξης, που λεγόταν

Οικοδομικό κίνημα. Θα ήταν χτυπημένο και ακέφαλο τις επόμενες μέρες. Εικοσιτετράωρη απεργία λοιπόν στις 12 Απρίλη μέσα στην πρωτεύουσα από τον κλάδο των Οικοδόμων.» (από το βιβλίο του Ηλία Σταβέρη «Οικοδόμοι»).

ΠΩΣ ΕΞΕΛΙΧΤΗΚΕ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η απόφαση λοιπόν πάρθηκε και οι οικοδόμοι απάντησαν με μαζική συμμετοχή, διαψεύδοντας όσους πίστευαν ότι ο κλάδος θα τα διπλώσει στη διαφαινόμενη πρόθεση της κυβέρνησης να κτυπήσει την απεργία.

Είχε συνεκτιμηθεί στην απόφαση ότι θα επιδιώξουν να κτυπήσουν την απεργία. Γι' αυτό άλλωστε δεν αποφασίστηκε πορεία, αλλά αντιπροσωπεία να επιδώσει το ψήφισμα της συγκέντρωσης.

Οι σκοτεινές δυνάμεις είχαν καταστρώσει σχέδιο. Κτύπησαν τους απεργούς μετά τη διάλυση της συγκέντρωσης και μακριά από τον κύριο όγκο, δείγμα του φόβου που είχαν να αναμετρηθούν με τον κλάδο. Δεν είναι τυχαίο, ότι το σύνθημα της επίθεσης με το συνθηματικό «Διαμελισμός» το έδωσε ο ίδιος ο Διευθυντής της Αστυνομίας, Τασσιγιώργος.

Η σύγκρουση ήταν σκληρή. Έγιναν δεκάδες συλλήψεις και ορισμένα στελέχη πέρασαν στην παρανομία, δεκάδες οικοδόμοι και απλοί πολίτες βρέθηκαν τραυματίες στα νοσοκομεία. Αλλά και οι δυνάμεις καταστολής δε γλίτωσαν από το βαρύ χέρι του οικοδόμου, όπου 50 - 60 βρέθηκαν στα νοσοκομεία, επαναφέροντας μνήμες από την Αγησιλάου, το '60.

Παρά το κτύπημα, τις συλλήψεις και τους τραυματισμούς, την επίθεση από το μαύρο τύπο της εποχής, οι οικοδόμοι δε τα δίπλωσαν.

Την επόμενη μέρα, έγινε νέα Παναττική απεργία που πήραν μέρος 40 χιλιάδες οικοδόμοι. Δεκάδες σωματεία εκφράσανε την αλληλεγγύη τους με στάση εργασίας, ψηφίσματα συμπαράστασης κλπ. όπως οι τσαγκαράδες, οι τυπογράφοι, οι εργαζόμενοι στις αστικές συγκοινωνίες, ενώ η τελευταία απεργία, στις 19 Απρίλη, ήταν του κλάδου επισιτισμού, ως συμπαράσταση στους οικοδόμους.

ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΑ ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

- ☞ Τη σύγκρουση την προκάλεσε το αστικό κράτος και οι μηχανισμοί του. Στόχος τους να κτυπήσουν το πιο δυναμικό και εν δυνάμει προσανατολισμένο τμήμα της εργατικής τάξης. Ήθελαν να βάλουν το κίνημα στο γύψο, να τρομοκρατήσουν το λαό, να εφαρμόσουν τα σχέδια τους χωρίς λαϊκές αντιδράσεις.
- ☞ Το κίνημα είχε δύο επιλογές, ή να σηκώσει το ανάστημά του, να παίξει τον καθοριστικό, πρωτοπόρο ρόλο του σε αυτή την κατάσταση, να τεθεί επικεφαλής της λαϊκής αντίστασης ενάντια στα σχέδια της ντόπιας ολιγαρχίας και των αμερικάνων ή να τα διπλώσει.
- ☞ Τα σχέδια της αντίδρασης, όποια και να είναι, μόνο η οργάνωση, ο προσανατολισμένος αγώνας της εργατικής τάξης, η επίθεση του λαού μπορεί να τα ανατρέψει, να βάλει εμπόδια σε τέτοιες εξελίξεις. Όσοι επιδιώκουν το αντίθετο ανοίγουν τις πόρτες στα σχέδια του φασισμού, των πιο σκοτεινών δυνάμεων της κοινωνίας.

Αυτές οι εκτιμήσεις είναι και σήμερα επίκαιρες, που σηκώνει κεφάλι ο φασισμός με τη Χρυσή Αυγή και άλλες ανάλογες παραλλαγές.

Σήμερα, που κυβέρνηση – εργοδοσία και τα άλλα τσιράκια του συστήματος επεξεργάζονται τρόπους να βάλουν το κίνημα στο γύψο, σήμερα που διάφορες σειρήνες του ρεφορμισμού και του ομορτισμού καλούν την εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, να γίνουν νεροκουβαλητές ξένων συμφερόντων, να αποδεχτούν τη μοίρα τους, να θεωρήσουν τον εαυτό τους συνυπεύθυνο της καπιταλιστικής κρίσης, να εναποθέσουν τις ελπίδες τους στην εναλλαγή των κυβερνήσεων, να αρνηθούν την ταξική πάλη, τον αγώνα για ανατροπή της εξουσίας των μονοπωλίων, να αποδεχτούν την παντοδυναμία του κεφαλαίου, **είναι χρήσιμο να αντλούμε δύναμη και πείρα από τέτοιους αγώνες.**

- ☞ Δεν υπάρχουν εύκολες και αναίμακτες μάχες. Ο τροχός της ιστορικής εξέλιξης γυρίζει με ταξικούς αγώνες, με σύγκρουση με το κεφαλαίο και

τους μηχανισμούς του και όχι με συμβιβασμούς, ηττοπάθεια και ταξική συνεργασία.

Συνάδελφοι,

Όπως από την αρχή είπαμε, τούτη η εκδήλωση δεν έχει επετειακό χαρακτήρα.

Θέλουμε να αντλήσουμε δύναμη, αισιοδοξία, από αυτόν τον αγώνα, να βγάλουμε χρήσιμα συμπεράσματα για τη δουλειά μας παραπέρα.

Με αυτή την έννοια, πιστεύουμε ότι σήμερα είναι επιτακτικό και αναγκαίο να δουλέψουμε στην κατεύθυνση της ανασύνταξης του κινήματος, της ισχυροποίησης του ΠΑΜΕ.

Να βελτιώσουμε τη δουλειά μας στην Ομοσπονδία και τα συνδικάτα μας.

Να δουλέψουμε με βάση την επεξεργασμένη γραμμή μας στον κλάδο.

Να έχουμε μόνιμα και σταθερά μέτωπο με το ρεφορμισμό και τον κυβερνητικό – εργοδοτικό συνδικαλισμό, με όποια προβιά κι αν παρουσιάζεται.

Να αναπτύξουμε τη συναδελφική ταξική αλληλεγγύη, να δυναμώσουμε τις λαϊκές επιτροπές, να ενισχύσουμε τον πραγματικό τους χαρακτήρα.

Να δουλέψουμε συνολικά σαν κλάδος Κατασκευών και να ρίξουμε ιδιαίτερο βάρος στη συμμαχία με τα στρώματα των αυτοαπασχολούμενων του κλάδου.

Να βελτιώσουμε τη λειτουργία των Δ.Σ. των συνδικάτων μας.

Να σφίξουμε τους δεσμούς μας με τους συναδέλφους, να βρεθούμε κοντά στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν στο χώρο δουλειάς και κατοικίας.

Συνάδελφοι,

Ανεξάρτητα, αν σήμερα ο κλάδος περνάει οξυμένη και παρατεταμένη ανεργία να μη μας διαφεύγει ότι δε χάνει τη δυναμική του. Συνεχίζει να είναι

δυναμικό κομμάτι του βιομηχανικού προλεταριάτου και σαν τέτοιο πρέπει να αξιοποιηθεί στους μεγάλους αγώνες που αργά ή γρήγορα θα έρθουν.

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Επιτρέψτε μου να κλείσω την ομιλία μου με τη τελευταία ανακοίνωση της Συντονιστικής Επιτροπής των οικοδόμων, στις 18/4/1967, όπου ξεκαθάριζε:

«Οι οικοδόμοι θα μείνουν όπως πάντα, ανυπότακτοι, μαχητικοί, πρωτοπόροι αγωνιστές των ιδανικών της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού μας, ακατάβλητοι μαχητές της Δημοκρατίας και της Ειρήνης».

Ταυτόχρονα, οι μπετατζήδες της Αθήνας απηύθυναν «θερμή έκκληση προς όλους τους συναδέλφους του κλάδου μας, να σταθούν θερμοί συμπαραστάτες στην προσπάθεια της Διοίκησής μας, για την εκπλήρωση του χρέους μας απέναντι στους συναδέλφους μας τραυματίες, συλληφθέντες και προς τις οικογένειές τους. Καλούμε κάθε συνάδελφο να προσφέρει κάθε δυνατή ηθική και υλική ενίσχυση προς τα θύματα της κυβερνητικής βίας. Γράψτε καινούργια μέλη στο σωματείο μας. Πυκνώστε τις γραμμές των μαχητών του κλάδου μας».

Και οι οικοδόμοι ανταποκρίθηκαν: «Εμείς οι κάτωθι δώδεκα οικοδόμοι αποφασίζουμε», έγραφε η «Αυγή», στις 19/4/1967, έτσι αρχίζει το χαρτί. Ένα στρατσόχαρτο από τσιμεντόσακο ίσως, γραμμένο με έντονη μολυβιά, με μαύρο μαρκαδόρο της οργής, που κάνει τα γράμματα σαν χαραγμένα με το νυστέρι... «Αποφασίζουμε και δουλεύουμε υπερωρίες, και όλα τα χρήματα απ' αυτές θα είναι για τους τραυματίες και κρατούμενούς μας συναδέλφους και τις οικογένειές τους ... Αυτό, σαν απάντηση κατά της αιματηρής βίας που ξαμόλησε προχθές η φασιστική κυβέρνηση της ΕΡΕ ... καλούμε όλους τους ανθρώπους του μόχθου μαζί μας ...».

Δώδεκα άνθρωποι με ένα χαρτί!... Τι βαρύ χρονικό αυτό το μουτζούρικο στράτσο, απ' τον αντίλαλο της ματωμένης βδομάδας! Τι μαρτυρία οργής!... Υπάρχει, όμως η ανεξάντλητη εφεδρεία. Υπάρχουν αυτοί οι δώδεκα της υπερωρίας. Αυτή η ηρωική άλλη βάρδια, που προχωρεί: «Αποφασίζουμε! Αθάνατη εργατιά!».